

[Forsvarsministeren]

Jeg var glad i sommer, da der var det brede flertal, som støttede beslutningsforslaget. Jeg tror egentlig, at den opbakning, som vi havde i sommer, dækker over et lige så bredt ønske om, at vi nu får et forsvarsforlig på det bredest mulige grundlag.

Jeg synes heller ikke, at ordførerne i debatten i dag har talt sig væk fra hinanden. Man har, synes jeg, vist en god vilje til trods forskellige syn på nogle enkeltheder at markere, at man stadig står ved sit ønske om, at vi kan komme i en god situation for forsvaret og have en ordentlig, bred politisk platform at arbejde på i de kommende år.

Det har da klart også været regeringens hensigt med den redegørelse, som vi diskuterer her i dag.

Jeg vil gerne sige noget om nogle af de mere principielle ting i redegørelsen, og derunder kommer jeg selvsagt også til at svare på nogle af de ting, som ordførerne har været inde på i deres indlæg. Så har jeg nogle mere specielle bemærkninger til ordførerne til slut.

Der har i den hidtidige debat været talt så meget om budgettet. Nogle kalder det et nulbudget og andre et ikkenulbudget. Jeg finder ikke, at den diskussion er så forfærdelig interessant, for det ligger jo klart, at regeringen med sin redegørelse har baseret sig på, at forsvarsbudgettet i de nærmeste 3 år skal være på samme niveau som 1988-budgettet. Vi har først og fremmest set det som vor opgave at få mere for pengene inden for denne ramme, og det mener jeg i øvrigt er lykkedes ganske godt.

Derfor har jeg også lidt vanskeligt ved at forstå den kritik, der fra nogle sider har været på dette punkt, for det har jo ofte været et udtrykt ønske fra de selvsamme partier, som i dag har været kritiske over for, at dette her ikke skulle være noget rigtigt nul, at vi skulle have noget mere for budgettet. Det har præcis været formålet, og som sagt tror jeg, vi er nået et stykke vej her. De mere kremlologiske analyser af, hvorvidt den ene eller anden ordfører har ramt fortolkningen af dette grundlag helt rigtigt, tror jeg vi skal lade ligge og så i øvrigt opfordre til, at vi hver især søger en yderligere afklaring med hensyn til, hvordan disse ting egentlig forholder sig, hvad der er realiteterne om det.

Det vil de kommende dages og ugers drøftelser jo give god mulighed for, for Socialdemokratiets vedkommende allerede i morgen, idet

det fremgår af en avis i dag, at Socialdemokratiet har været så venlig at tage imod min indbydelse til allerede i morgen at diskutere disse ting mere i dybden.

For værnepligtsområdet gælder, at regeringen i sin redegørelse har lagt afgørende vægt på, at man snarest tager nye initiativer til en forbedring af mobiliseringsstyrken. Det er der også flere af ordførerne som har understreget som det centrale. Som et af de nye initiativer har vi foreslået, at der i fremtiden indkaldes betydelig flere værnepligtige. Det forhold, at kun et lille antal af hver årgang unge de seneste år har været indkaldt, har jo bidraget til at underminere begrebet almindelig værnepligt. Regeringen har set med bekymring på denne udvikling, for det er vores opfattelse, at den almindelige værnepligt er af afgørende betydning for forståelsen af forsvarets forhold og for styrkelsen af forsvarsviljen i befolkningen.

Hermed være ikke sagt, at vi kan undvære det professionelle islet i hær, søværn og flyvevåben, for det kan vi ikke. Et forsvar, der som vort baserer sig på en stor mobiliseringsstyrke, må og skal nødvendigvis have et passende islet af fast personel – officerer, befalingsmænd, menige og civile. De er nødvendige for at sikre den fortsatte udvikling af forsvaret, for at opretholde det nødvendige beredskab og for at forestå uddannelsen af enheder og personel til mobiliseringsstyrken. Meget af forsvarets materiel er blevet så teknisk avanceret, at det er nødvendigt at bemande det med fast personel for at opnå sikkerhed for, at det kan udnyttes og vedligeholdes fuldt ud.

Den nødvendige forbedring af mobiliseringsstyrkens kvalitet bør ske samtidig med en forbedring af selve uddannelsen og ved styrkelse af uddannelsesstrukturen for værnepligtsenhederne. De ønsker, der har været fremsat i den henseende, er jeg altså ganske enig i. Antallet af instruktører og faglærere må derfor forøges, samtidig med at uddannelsen effektiviseres, sådan at spildtid undgås. De værnepligtige bør opleve tjenesten som krævende og meningsfyldt.

Regeringen lægger også op til en yderligere differentiering af tjenestetiden for værnepligtige, sådan at det tilstræbes, at den enkelte værnepligtige ikke gør tjeneste længere, end hvad der normalt er hensigtsmæssigt under hensyntagen til hans uddannelse. Det vil muliggøre, at